

Cartea lui Ioel și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea laodiceană - Numărul treizeci și șase

Jeff Pippenger

2026-01-27

Numărul treizeci și șase

În „forfota”, pe care James White o identifică drept împrăștierea mileriților de după 22 octombrie 1844, William Miller a avut un vis în 1847, iar doi ani mai târziu a fost așezat la odihnă.

Dacă William Miller ar fi putut vedea lumina celei de-a treia solii, multe lucruri care i se păreau întunecate și misterioase ar fi fost lămurite. Dar frații lui își mărturiseau o dragoste și un interes atât de profunde față de el, încât el socotea că nu se putea desprinde de ei. Inima lui se înclina spre adevăr, apoi privea la frații săi; ei i se împotriveau acestuia. S-ar fi putut el desprinde de cei care stătuseră alături de el în proclamarea venirii lui Isus? El credea că, negreșit, nu-l vor duce în rătăcire.

Dumnezeu a îngăduit ca el să cadă sub puterea Satanei, sub stăpânirea morții, și l-a ascuns în mormânt de cei care îl abăteau neconținut de la adevăr. Moise a greșit când era pe punctul de a intra în Țara Promisă. Tot astfel, am văzut că William Miller a greșit când era pe punctul de a intra în Canaanul ceresc, prin faptul că a îngăduit ca influența lui să meargă împotriva adevărului. Alții l-au determinat la aceasta; alții vor trebui să dea socoteală pentru aceasta. Dar îngerii veghează asupra țărânei prețioase a acestui slujitor al lui Dumnezeu, iar el va ieși la sunetul celei din urmă trâmbițe.

O platformă fermă

Am văzut un grup care stătea bine apărat și ferm, neacordând niciun fel de sprijin celor care ar zdruncina credința statornicită a întregului corp. Dumnezeu i-a privit cu aprobare. Mi-au fost arătate trei trepte - soliiile primului, celui de-al doilea și celui de-al treilea înger. Îngerul meu însoțitor a zis: „Vai de acela care va muta o piatră sau va clinti un cui din aceste solii. Înțelegerea adevărată a acestor solii este de importanță vitală. Soarta sufletelor atârnă de felul în care sunt primite.” Am fost din nou condusă prin aceste solii și am văzut cu cât de scump preț și-a dobândit poporul lui Dumnezeu experiența. Ea fusese obținută prin multă suferință și conflicte aspre. Dumnezeu îi condusesese pas cu pas, până când îi așezase pe o platformă solidă, de neclintit. Am văzut persoane apropiindu-se de platformă și examinând temelia. Unii, cu bucurie, au pășit de îndată pe ea. Alții au început să găsească cusur temeliei. Ei doreau să se facă îmbunătățiri, iar atunci platforma ar fi mai desăvârșită, iar poporul mult mai fericit. Unii au coborât de pe platformă ca s-o examineze și au declarat că este așezată greșit. Dar am văzut că aproape toți stăteau neclintiți pe platformă și îi îndemneau pe cei care coborâseră să înceteze cu plângerile; căci Dumnezeu era Marele Ziditor, iar ei se luptau împotriva Lui. Ei au istorisit lucrarea minunată a lui Dumnezeu, care îi condusesese la platforma trainică, și, în unire, și-au ridicat ochii spre cer și, cu glas tare, L-au slăvit pe Dumnezeu. Aceasta i-a mișcat pe unii dintre cei care se plânseseră și părăsiseră platforma, iar aceștia, cu înfățișare smerită, au pășit din nou

pe ea. Scrieri timpurii, 258.

Lucrările minunate ale lui Miller

Lucrarea "minunată" a lui William Miller a dus la "temelia fermă" care era "platforma solidă, neclintită". "Temelia" a "platformei neclintite" și atacul ulterior asupra atât a "platformei", cât și a "temeliei", care au fost introduse după moartea lui Miller în 1849, sunt identificate în visul său.

William Miller este simbolul temeliilor adventismului.

El este totodată simbolul istoriei millerite din 1798 până în 1863.

El este, de asemenea, simbolul istoriei millerite din 1798 până în 1844.

El este, de asemenea, simbolul istoriei celor trei îngeri de la 1798 până la legea duminicală.

El este reprezentat de cei patruzeci și șase de ani de la 1798 până la 1844.

El este reprezentat prin numărul „220”, în raport cu cei 2.520 și cei 2.300.

El este reprezentat prin „șapte vremi” — cei 2.520.

El este reprezentat de cei 2.300.

Cele două vise ale lui Miller au fost prefigurate de cele două vise ale lui Nebucadnețar din capitolele al doilea și al patrulea ale cărții lui Daniel.

Perioada din 1798 începe cu Nebucadnețar și se încheie în 1863 cu Belșatar.

Perioada de la 1798 până la legea duminicală începe cu Nabucodonosor și se încheie cu Belșatar.

Fiind simbolul istoriei milleriților, el este simbolul temeliilor, care reprezintă adevărurile descoperite între descoperirea alfa a celor 2.520 și descoperirea omega a celor 2.300. Comentând visul lui William Miller, James White a identificat faptul că „cheia” era metoda lui Miller de a studia Biblia. Metodologia este cheia lui David care a fost așezată pe umărul lui Miller, căci el a prezentat profeția celor 2300 de ani, care s-a încheiat când Isaia 22:22 s-a împlinit la 22 octombrie 1844.

Adevărurile care au început să fie despecetuite începând cu 2023 sunt adevărurile care fuseseră deja identificate în prezentările „Habakkuk's Tables 95”, iar acele adevăruri sunt acum așezate într-un nou cadru al „Adevărului”.

Chemarea glasului din pustie din iulie 2023 a identificat faptul că plânsul și jalea erau necesare pentru cei care trebuiau să se pocăiască pentru proclamarea din 18 iulie 2020. Cei care aveau să fie dintre fecioarele înțelepte trebuiau să se pocăiască în acord cu rugăciunea lui Daniel din capitolul 9, care este rugăciunea din Levitic 26 a celor care recunosc că au fost risipiți.

După cum afirmă Miller: „În timp ce astfel plângeam și mă jeliam din pricina mării mele pierderi și a răspunderii mele, mi-am adus aminte de Dumnezeu și m-am rugat cu stăruință ca El să-mi trimită ajutor. De îndată s-a deschis ușa și un bărbat a intrat în încăpere, după care toți oamenii au

părăsit-o; iar el, având în mână o perie pentru praf, a deschis ferestrele și a început să curețe cu peria praful și gunoaiele din încăpere.”

Ușa care s-a deschis a fost inima lui Miller, atunci când el „s-a rugat cu stăruință” pentru „ajutor”. Isus, ca Adevăratul Martor către Laodicea, bate la inimi, căutând să intre. Când s-a deschis ușa, a început un proces de separare. Când s-a deschis ușa, s-au deschis și „ferestrele”, iar „ferestrele” sunt ferestrele cerului.

Ioan a văzut ferestrele cerului deschizându-se în capitolul nouăsprezece al Apocalipsei, când Domnul și-a ridicat oastea Sa de cai albi, îndată după ce mireasa se pregătise. Acea oaste este oastea lui Ezechiel, care se ridică în picioare ca răspuns la solia vântului aspru de la răsărit. Acea oaste este Biserica triumfătoare, care trece din starea de Biserică luptătoare la cea de Biserică triumfătoare atunci când se împlinește separarea grâului de neghină. Acea separare este de asemenea reprezentată ca o trecere de la experiența laodiceană la experiența filadelfiană. Miller și-a deschis inima și L-a lăsat pe Martorul Adevărat să intre, în timp ce El despărțea grâul de neghină, ridicând astfel la viață oastea Sa de cai albi.

La 31 decembrie 2023, Omul cu peria de curățat a intrat în încăpere, după ce oamenii plecaseră, și a început lucrarea de înlăturare a gunoiului rătăcirii, așezând totodată vechile adevăruri ale tăblițelor lui Habacuc într-un nou cadru al adevărului.

Mântuitorul nu venise să înlătore ceea ce rostiseră patriarhii și profeții; căci El Însuși vorbise prin acești bărbați reprezentativi. Toate adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu proveneau de la El. Dar aceste nestemate neprețuite fuseseră așezate în monturi false. Lumina lor prețioasă fusese făcută să slujească erorii. Dumnezeu dorea ca ele să fie scoase din monturile erorii și reșezate în cadrul adevărului. Această lucrare numai o mână divină putea împlini. Prin legătura lui cu eroarea, adevărul slujise cauzei vrăjmașului lui Dumnezeu și al omului. Hristos venise să-l așeze acolo unde avea să-L proslăvească pe Dumnezeu și să lucreze mântuirea omenirii. Dorința veacurilor, 287.

Unul dintre primele adevăruri predate în 2024 a fost explicația dezamăgirii din 18 iulie 2020. Rând după rând s-a recunoscut că primele dezamăgiri ale fiecărei linii de reformă au identificat 18 iulie 2020 drept un reper principal în pilda celor zece fecioare. Subiectul dezamăgirii a devenit „cheia” pentru a deschide adevărul despre sanctuar; pe când în marea dezamăgire din 1844, sanctuarul a fost „cheia” care a deschis dezamăgirea.

Omul cu mătura de gunoi, care este totodată Leul din seminția lui Iuda, a început desigilarea mesajului Strigătului de la Miezul Noptii în 2023. Am ajuns acum la punctul din visul lui Miller în care El așază lădița mai mare pe masă și aruncă în ea adevărurile care urmează să strălucească de zece ori mai puternic decât soarele. Una dintre acele nestemate este revelația cu privire la cine este El în narațiunea profetică.

Când profetia este desigilată, El este Leul din seminția lui Iuda, care ia adevăruri vechi și le așază într-un cadru nou al celor trei trepte ale „adevărului”. Acel cadru este ținut laolaltă de Hristos ca Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă. Ca Cuvânt al lui Dumnezeu, El a orânduit fiecare

element al Cuvântului Său. Ca Palmoni, El a conceput fiecare aspect al matematicii.

Când Petru se află la Cezareea lui Filip, în ceasul al treilea, El se prezintă ca Palmoni, punând accentul pe „fractalii profetici”. Una dintre ultimele revelații ale lui Hristos ca Domn al profeției este accentul pus asupra fractalilor profetici, așa cum sunt reprezentați de Petru în Matei 16:18, care este simbolul lui 1,618, numit în lumea naturală „raportul de aur”, dar „fractali profetici” de către Palmoni.

Abia am început să identificăm fractalii profetici care se află în cadrul săptămânii sacre de la 27 la 34. Înainte de a reveni acolo, pe drumul nostru către cartea lui Ioel, accentul asupra fractalilor profetici se impunea a fi adăugat la considerarea visului lui Miller.

Perioada dintre chemarea lui Miller adresată oamenilor, „Vino și vezi”, și chemarea lui Hristos, în calitate de omul cu peria de praf, adresată lui Miller, „Vino și vezi”, se întinde din 1798 până la Legea duminicală, dar ea conține un fractal în cadrul acelei istorii generale, și anume perioada din 1798 până la 1863. Ea conține un alt fractal de la 9/11 până la Legea duminicală, și încă unul de la 2023 până la Legea duminicală.

Când Miller și-a închis ochii în vâltoare, el reprezenta istoria anului 1849, când Domnul încerca să încheie lucrarea, însă în zadar. El a fost înviat în 2023, căci el este Ilie, care a fost ucis în stradă împreună cu Moise. El a murit în 1849, iar apoi a murit din nou la 18 iulie 2020.

Visul i-a fost dat în 1847; apoi Domnul și-a întins mâna a doua oară și a publicat planșa din 1850. Când Domnul Își întinde mâna a doua oară în istoria celor o sută patruzeci și patru de mii, Miller este înviat.

Punctul de pornire al împrăștierii atât a lui Israel, cât și a lui Iuda este prezentat în Isaia.

Capul Siriei este Damascul, iar capul Damascului este Rezin; și într-un răstimp de șaiszeci și cinci de ani Efraim va fi zdrobit, încât să nu mai fie un popor. Iar capul lui Efraim este Samaria, iar capul Samariei este fiul lui Remalia. Dacă nu credeți, negreșit nu veți dăinui. Isaia 7:8, 9.

Profeția a fost dată în 742 î.Hr., iar nouăsprezece ani mai târziu, în 723 î.Hr., Israel a fost împrăștiat de către asirieni, iar apoi, patruzeci și șase de ani mai târziu, Iuda a fost împrăștiat de către Babilon. Cele trei date reprezintă o perioadă de nouăsprezece ani, urmată de patruzeci și șase de ani. Când acele două profeții s-au încheiat în 1798 și, respectiv, în 1844, perioada inițială de nouăsprezece ani, de la 742 î.Hr. până la 723 î.Hr., a fost cei nouăsprezece ani alfa, care au reprezentat cei nouăsprezece ani omega, de la 1844 până la 1863.

Miller a murit la cinci ani din «omega» cea de nouăsprezece ani, iar după încă șapte ani au fost publicate articolele lui Hiram Edson despre «șapte vremi». Șapte ani mai târziu, «șapte vremi» a fost respins. 1856 trebuia să fie pecetluirea care preceda legea duminicală din 1863, dar nu a fost să fie.

Îngerul al treilea a venit în 1844, în 1888 și la 11 septembrie 2001. Sora White a indicat că, atunci când marile clădiri ale orașului New York s-au prăbușit, primele trei versete din Apocalipsa 18

urmau să se împlinească.

Îmi pare rău, nu pot furniza traducerea fără textul sursă. Vă rog să copiați aici textul în limba engleză din Revelation 18 pe care doriți să îl traduc.

Versetul UNU—Și după aceste lucruri am văzut un alt înger coborând din cer, având mare putere; și pământul a fost luminat de slava lui.

Versetul DOI — Și a strigat cu mare tărie, cu glas puternic, zicând: A căzut, a căzut Babilonul cel mare și a ajuns locuință a demonilor, închisoare pentru orice duh necurat și colivie pentru orice pasăre necurată și urâtă.

Versetul TREI—Căci toate neamurile au băut din vinul mâniei desfrânării ei, și împărații pământului au desfrânat cu ea, și negustorii pământului s-au îmbogățit prin belșugul desfătărilor ei.

Puternicul întâiul înger a coborât cu o solie în mână, iar lui Ioan i s-a poruncit să meargă și să ia cărticica și s-o mănânce. Acel întâiul înger îndeplinește aceeași lucrare ca îngerul din Apocalipsa optsprezece, care luminează pământul cu slava lui. Aceasta pentru că întâiul înger este alfa, iar îngerul al treilea este omega, iar începutul ilustrează întotdeauna sfârșitul.

„Isus a însărcinat un înger puternic să coboare și să-i avertizeze pe locuitorii pământului să se pregătească pentru cea de-a doua Sa arătare. Pe când îngerul părăsea prezența lui Isus în cer, o lumină nespus de strălucitoare și plină de slavă îi mergea înainte. Mi s-a spus că misiunea lui era să lumineze pământul cu slava lui și să-l avertizeze pe om cu privire la mânia lui Dumnezeu care vine.” Scrieri timpurii, 245.

Îngerul întâi este versetul întâi din capitolul 18 al Apocalipsei.

După aceste lucruri am văzut alt înger pogorându-se din cer, având mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui.

Al doilea înger este versetul doi din capitolul optsprezece al Apocalipsei.

Și a strigat cu mare tărie, cu glas tare, zicând: A căzut, a căzut Babilonul cel mare, și a ajuns locuință a demonilor, și închisoare a oricărui duh necurat, și cușcă a oricărei păsări necurate și detestabile.

Îngerul al treilea este versetul trei din Apocalipsa, capitolul optsprezece.

Căci toate neamurile au băut din vinul mâniei curviei ei, iar împărații pământului au curvit cu ea, și negustorii pământului s-au îmbogățit prin belșugul desfătărilor ei.

Toți împărații săvârșesc curvie cu desfrânata la legea duminicală, așa cum este tipificat în versetul trei. Solia îngerului al doilea este că Babilonul a căzut, iar aceasta este versetul doi. Misiunea îngerului întâi a fost să lumineze pământul cu slava lui, iar aceasta este versetul unu. Versetul unu este 11 septembrie. Versetul doi este procesul de separare care se desfășoară în întreaga omenire din 11 septembrie încoace, iar versetul trei este legea duminicală. Din acest motiv, 11 septembrie este solia îngerului al treilea, și la fel este și legea duminicală. 11 septembrie este avertizarea cu

privire la apropiata lege duminicală, așa cum este reprezentată în primele trei versete, iar cealaltă voce din versetul patru este legea duminicală. Întâia voce din Apocalipsa 18 este avertizarea privind apropiata lege duminicală, iar acel avertisment se transformă într-o realitate vie la legea duminicală.

Intervalul de la 11 septembrie până la legea duminicală este preînchipuit de perioada cuprinsă între „vino și vezi” alfa din visul lui Miller și „vino și vezi” omega. Între 11 septembrie și legea duminicală, nestematele sunt așezate pe masa lui Miller din centrul încăperii, apoi sunt împrăștiate și îngropate, iar în cele din urmă sunt restaurate de omul cu peria pentru praf. Îngerul care a coborât în 1840 cu cărticica a fost primul, îngerul alfa, care a reprezentat îngerul ce a coborât la 11 septembrie. Acel înger este identificat în capitolul zece, când i se spune lui Ioan că cărticica va fi dulce, dar se va face amară.

Ioan reprezenta mișcarea primului înger, reprezentată de milleriți, și de asemenea ilustra mișcarea celor o sută patruzeci și patru de mii. Mai presus de toate, el reprezenta zilele de pe urmă, așa cum fac întotdeauna profeții. Din acest motiv, i s-a spus dinainte că cartea avea să fie dulce, iar apoi amară. Milleriții nu au știut aceasta dinainte, dar celor o sută patruzeci și patru de mii li se cere să cunoască acest lucru.

Miller, în calitate de sol al primului înger, este simbolul principal al celui ce a mâncat cărticica. Ca morar, el trebuia să despartă grâul de pleavă, apoi să transforme grâul în făină și să facă pâinea care urma să fie mâncată. A împărțit pâinea punând-o în mijlocul camerei sale și chemându-i pe toți cei ce voiau: „Veniți și vedeți.” Dar, ca simbol al celui ce a luat cartea din mâna îngerului, Miller, asemenea lui Ioan, se adresează mai degrabă zilelor de pe urmă ale celui de-al treilea înger decât zilelor de început ale primului înger. În visul său, el începe prin a ne informa că și-a primit solia printr-o mână nevăzută. Primul înger din Apocalipsa zece are o cărticică în mână, dar îngerul din Apocalipsa optsprezece, care este omega în raport cu alfa din 1840, nu are nicio carte reprezentată în mână sa, iar aceea este cartea pe care a primit-o Miller — cartea dintr-o mână nevăzută. „Veniți și vedeți” al lui Miller este 9/11, iar „veniți și vedeți” al omului cu mătura de gunoi este legea duminicală.

Între „Vino și vezi” de la alfa și „Vino și vezi” de la omega se află solia îngerului al doilea, căci alfa este 9/11, care corespunde versetului întâi al capitolului optsprezece, iar versetul doi este îngerul al doilea, ce se încheie la versetul trei, acesta fiind Legea duminicală și „Vino și vezi” de la omega. În visul lui Miller, îngerul al doilea și căderea Babilonului sunt reprezentate prin faptul că termenul „a împrăștia” este folosit de șapte ori, în timp ce narațiunea de ansamblu identifică faptul că adevărul este biruit de eroare.

Îngerul întâi și îngerul al treilea au coborât cu mesajul care trebuie luat și mâncat la 11 august 1840 și, respectiv, la 11 septembrie. Cele două date corespund versetului întâi din Apocalipsa, capitolul optsprezece.

Adevărurile fundamentale au fost publicate în mai 1842, diagrama pionieră din 1843 fiind alfa a celor două table ale lui Habacuc. În 2012, Tablele lui Habacuc au fost publicate, în corespondență cu luna mai 1842.

Mileriții au trăit prima lor dezamăgire la 19 aprilie 1844, prefigurând 18 iulie 2020. În acel moment a sosit îngerul al doilea, iar sosirea sa s-a aliniat cu versetul doi din Apocalipsa 18. Acea dezamăgire a marcat sfârșitul îngerului dintâi. Acolo a sosit îngerul al doilea, iar timpul de zăbovire din pilda fecioarelor a început. Istoria îngerului dintâi trebuie să se desfășoare în paralel cu istoria îngerului al doilea, iar, în această aplicare, sosirea îngerului al doilea se aliniază cu sosirea îngerului dintâi în 1840 și la 11 septembrie.

Un timp de întârziere a sosit la 9/11, prefigurat de 19 aprilie 1844. La 9/11, cele patru vânturi ale Islamului au fost dezlănțuite, iar apoi ținute în frâu. Acele patru vânturi ale lui Ioan sunt vânturile aspre ale lui Isaia și vântul de răsărit din profeție, iar îngerul pecetluirii se ridică dinspre răsărit. Când se ridică, el strigă „Țineți, țineți, țineți, țineți” de patru ori, potrivit Sorei White. Timpul de întârziere care începe odată cu sosirea celui de-al doilea înger este reprezentat prin faptul că cele patru vânturi sunt ținute în frâu până când cei o sută patruzeci și patru de mii sunt pecetluiți.

După prima dezamăgire, Samuel Snow a fost călăuzit să elaboreze mesajul Strigării de la miezul nopții, prefigurând astfel glasul celui ce strigă în pustie din iulie 2023.

La adunarea de tabără de la Exeter, separarea fecioarelor, întemeiată pe untdelemnul de încercare, i-a curățit și i-a purificat pe Mileriți, în acord cu lucrarea Solului Legământului. Adunarea de tabără de la Exeter a reprezentat pecetluirea, căci lucrarea a mers apoi înainte ca un val de marea sau ca o armată puternică, până când al treilea înger a sosit la 22 octombrie 1844. Cheia istoriei este separarea.

Al doilea înger împlinește o lucrare de separare la venirea sa, așa cum a făcut la prima dezamăgire, iar aceasta s-a încheiat cu separarea din 22 octombrie. Între cele două separări a fost proclamată solia celui de-al doilea înger. Al doilea înger reprezintă o separare progresivă până la proba finală a untdelemnului. Proba finală a untdelemnului conduce la proba de turnesol a celui de-al treilea înger. Acea probă de turnesol a fost crucea pentru Isus, iar Grădina Ghetsimani, însemnând „grădina teascului de untdelemn”, a precedat proba de turnesol a crucii, iar proba untdelemnului fecioarelor a precedat închiderea ușii din 1844.

Încercarea finală, urmată de judecată, a fost a zecea încercare pentru Israelul antic. Apoi au fost rânduiți să moară în pustie. Fie că este vorba de Cadeș, Ghetsimani sau Exeter; încercarea finală înaintea judecății, în care cele două clase sunt separate, identifică o încercare finală de după 2023, care precede judecata cu ușa închisă a legii duminicale. Acea încercare finală este pecetluirea. O încercare finală sau ultimă implică o primă încercare.

În 2023, timpul zăbovirii a luat sfârșit odată ce Leul din seminția lui Iuda a desigilat vedenia care trebuia să zăbovească, prin retragerea mâinii Sale. Atunci a început lucrarea lui Samuel Snow.

Dacă așezăm în paralel perioadele primului și celui de-al doilea înger, acestea identifică coborârea unui înger cu un mesaj care pune la încercare poporul lui Dumnezeu prin răspunsul lor la porunca de a lua și a mânca mesajul. Mesajul fundamental este apoi făcut public, până când mesajul fundamental eșuează. Atunci sosește al treilea înger. Perioada celui de-al treilea înger este aceea a celor nouăsprezece ani care au fost cei nouăsprezece ani omega, din 742 î.Hr. până în 723 î.Hr.

Perioada dintre 1844 și 1863, și perioada dintre 742 î.Hr. și 723 î.Hr., sunt paralele între ele și, de asemenea, cu perioadele îngerului întâi și ale îngerului al doilea. Acele patru linii de istorie profetică se aliniază cu perioada de la 9/11 până la legea duminicală. Acele cinci linii sunt istoria „Vino și vezi” a lui Miller, Alfa, și „Vino și vezi” a lui Hristos, Omega.

De patru ori șapte

Înțeles în mod corect, Leviticul douăzeci și șase menționează de patru ori „șapte vremi”, iar „șapte vremi” este un simbol al lui Miller și al soliei lui. În 1842, înțelegerea lui Miller cu privire la „șapte vremi” a fost consfințită pe diagrama din 1843, despre care Sora White afirmă că „a fost călăuzită de mâna Domnului” și că „nu trebuie modificată”. Șapte ani mai târziu, Miller a murit în 1849, iar peste alți șapte ani mesajul despre „șapte vremi” este consemnat de Hiram Edson, și după alți șapte ani este respins.

În 1842 a fost publicată prima tablă a lui Habacuc.

În 1849, a murit mesagerul alfa al „celor șapte vremuri” de pe diagrama din 1843.

În 1856, mesagerul omega al „celor șapte vremi” de pe diagrama din 1850 este ignorat.

În 1863, cele două table ale lui Habacuc sunt respinse, iar diagrama din 1863 a fost publicată.

O diagramă divină publicată la început și o diagramă umană publicată la sfârșit. La mijloc sunt identificați doi soli, căci a doua solie are întotdeauna o dublare.

Îngerul dintâi

În 1842 a fost publicată prima tablă a lui Habacuc.

Al doilea înger

În 1849, bătrânul mesager al diagramei din 1843 moare.

În 1856, noul mesager al diagramei din 1850 este ignorat.

Al treilea înger

În 1863, mesajul este respins, iar diagrama din 1863 a fost publicată.

O perioadă de douăzeci și unu de ani care reprezintă patru simboluri ale „celor șapte vremuri”, distanțate în mod egal la intervale de șapte ani. Mesajul alfa este publicat (1842), mesagerul alfa moare (1849), mesagerul omega este ignorat (1856), iar mesajul omega este respins (1863), prefigurând 2012; 18 iulie 2020; 2023; și legea duminicală ce va veni în curând. Moartea lui Miller din 1849 corespunde datei de 18 iulie 2020. Mesagerul și mesajul au fost înviați în 2023. Mesajul omega este acum în curs de desigilare și este urmat de legea duminicală din 1863.

În mișcarea millerită, solia a fost stabilită și apoi solul a murit. În mișcarea paralelă, solia a fost stabilită și apoi solia a murit. Solia a fost înviată în 1856 și în 2023. Apostazia este eticheta lui 1863, iar biruința este eticheta contrapărții sale la legea duminicală. Înaintea apostaziei din 1863 și

a biruinței de la legea duminicală, dezpecetluirea luminii omega a pietrei celei din vârful a «celor șapte vremi» din 1856 este prezentată, așa cum a fost din 2023 încoace.

Vom continua în articolul următor.

William Miller: 1782-1849

William: „voință” și „coif” – „ocrotitor neclintit”, „păzitor hotărât” sau „războinic cu voință puternică”.

Morar: o persoană care exploatează o moară, în special o moară care macină cereale în făină.

Războinic cu voință puternică

Un fermier drept, cu inimă sinceră, care ajunsese să se îndoiască de autoritatea divină a Scripturilor, dar care dorea cu sinceritate să cunoască adevărul, a fost omul ales în chip deosebit de Dumnezeu pentru a fi în fruntea proclamării celei de-a doua veniri a lui Hristos. Ca mulți alți reformatori, William Miller, în tinerețe, luptase cu sărăcia și astfel învățase marile lecții ale energiei și ale lepădării de sine. Membrii familiei din care provenea se distingeau printr-un spirit independent, iubitor de libertate, prin capacitatea de a îndura și printr-un patriotism arzător — trăsături care erau de asemenea proeminente în caracterul său. Tatăl său a fost căpitan în armata Revoluției, iar strâmtorările din anii de început ai lui Miller pot fi atribuite sacrificiilor pe care acesta le-a făcut în luptele și suferințele acelei perioade furtunoase.

Avea o constituție fizică robustă și încă din copilărie a dat dovezi ale unei puteri intelectuale mai mult decât obișnuite. Pe măsură ce înainta în vârstă, acest lucru devenea tot mai evident. Mîntea lui era activă și bine dezvoltată, iar el avea o sete vie de cunoaștere. Deși nu s-a bucurat de avantajele unei educații universitare, dragostea lui pentru studiu și obiceiul reflecției atente și al criticii riguroase l-au făcut un om cu judecată sănătoasă și vederi cuprinzătoare. El posedea un caracter moral ireproșabil și o reputație invidiabilă, fiind, în general, prețuit pentru integritate, chibzuință și benevolență. Prin energie și stăruință a dobândit de timpuriu o situație materială îndestulătoare, deși și-a menținut în continuare obiceiurile de studiu. A ocupat cu cinste diverse funcții civile și militare, iar căile spre bogăție și onoare păreau larg deschise înaintea lui. Marea Luptă, 317.

Cunoașterea lui Dumnezeu nu poate fi dobândită fără efort al minții și fără rugăciune pentru înțelepciune, spre a putea despărți din grâul curat al adevărului pleava cu care oamenii și Satana au denaturat învățăturile adevărului. Satana și confederația sa de agenți umani au căutat să amestece pleava rătăcirii cu grâul adevărului. Ar trebui să cercetăm cu stăruință comoara ascunsă și să căutăm înțelepciune din cer, pentru a deosebi născocirile omenești de poruncile divine. Duhul Sfânt îl va ajuta pe cel ce caută marile și prețioasele adevăruri care se referă la planul de răscumpărare. Aș dori să subliniez tuturor că o lectură superficială a Scripturilor nu este suficientă. Trebuie să cercetăm, iar aceasta înseamnă să împlinim tot ceea ce presupune acest cuvânt. Așa cum minerul cercetează cu ardoare pământul ca să-i descopere filioanele de aur, tot astfel sunteți chemați să cercetați Cuvântul lui Dumnezeu pentru comoara ascunsă pe care Satana a căutat atât de multă vreme s-o ascundă omului. Domnul spune: „Dacă voiește

„cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască învățătura.” Ioan 7:17, Versiunea revizuită.

Cuvântul lui Dumnezeu este adevăr și lumină și este menit să fie o candelă pentru picioarele voastre, ca să vă călăuzească la fiecare pas pe drumul către porțile cetății lui Dumnezeu. Din acest motiv, Satana a făcut eforturi atât de desperate ca să bareze calea care a fost trasată pentru răscumpărării Domnului, ca ei să umble pe ea. Nu trebuie să aduceți la Biblie propriile voastre idei și să faceți din opiniile voastre un centru în jurul căruia să graviteze adevărul. Trebuie să vă lăsați ideile la ușa cercetării și, cu inimi smerite, supuse, cu eul ascuns în Hristos, cu rugăciune stăruitoare, să căutați înțelepciune de la Dumnezeu. Ar trebui să simțiți că trebuie să cunoașteți voia revelată a lui Dumnezeu, pentru că privește binele vostru personal, veșnic. Biblia este un îndreptar prin care puteți cunoaște calea către viața veșnică. Ar trebui să doriți mai presus de toate să cunoașteți voia și căile Domnului. Nu ar trebui să cercetați cu scopul de a găsi texte din Scriptură pe care să le răstălmăciți pentru a vă dovedi teoriile; căci cuvântul lui Dumnezeu declară că aceasta este răstălmăcirea Scripturilor spre propria voastră pieire. Trebuie să vă goliți de orice prejudecată și să vă apropiați, în duhul rugăciunii, de cercetarea cuvântului lui Dumnezeu. Review and Herald, 11 septembrie 1894.

William Miller s-a născut la Pittsfield, Massachusetts. Școlarizarea sa formală a constat în numai optsprezece luni, dar a devenit autodidact prin puternicul său obicei de a citi. Tot de timpuriu a început să scrie, compunând poezii și ținând un jurnal. Lecturile sale l-au pus în contact cu autori necredincioși, care l-au influențat în direcția deismului. A devenit judecător de pace pe la sfârșitul anilor douăzeci ai vieții sale și a luptat în Războiul din 1812. Mai multe experiențe în timpul acestui conflict i-au orientat gândirea către un Dumnezeu personal. Până în 1816 se convertise și începuse studiul temeinic al Bibliei. El a scris: „Scripturile ... au devenit desfătarea mea, iar în Isus am găsit un prieten.”

Până în 1818, în studiul său al profețiilor, el a ajuns la concluzia că Isus va reveni „în jurul anului 1843”. În 1831 a început să-și împărtășească studiile în public, în adunări restrânse, după o puternică convingere și o călăuzire providențială de a face aceasta. După ce l-a întâlnit pe J. V. Himes, un editor de seamă, în 1839, i s-a deschis calea să predice unor grupuri numeroase în marile orașe. Deși s-a confruntat cu opoziția multora, predicarea lui, precum și a altora care au îmbrățișat solia Adventului, a avut un impact semnificativ: până la 100.000 de persoane au primit credința în apropiata revenire a lui Hristos. Ellen Harmon l-a auzit la Portland, Maine, în martie 1840, când avea 12 ani. Ea a relatat: „Domnul Miller a urmărit firul profețiilor cu o exactitate care a trezit convingere în inimile ascultătorilor săi. S-a oprit îndelung asupra perioadelor profetice și a adus multe dovezi pentru a-și întări poziția. Apoi, apelurile și avertizările sale solemne și puternice, adresate celor nepregătiți, au ținut mulțimile ca vrăjite.” Life Sketches, 20.